

VARGA MELINDA

Takaró

*Véremen átdübörögtél, véreden átdübörögtem
lankad a vágyam, mely még az előbb lobogott.*
Nyugalomból szeretnék szőni egy takarót,
szeretkezéseink árnyas lugasában heverve
elképzem, hogyan varrom az óriás lepedőt
napmeleg reggelekből és sok fényből,
hallgatag vízpartot hosszú sétákkal hímzenék a közepére,
és ujjaim zszisegését hátadon
karod ívén és a vállon – libabőrösen szállnák meg
a nádist a hullócsillagok.
A szegélyét vad, hirtelen haragú esők csipkéznék,
amelyekben el is lehet ázni, vagy menekülni előlük,
nevetni azon, ahogy nyomunkban caplatnak.
*Véremben átdübörögtél, véreden átdübörögtem,
lankad a vágyam, mely még az előbb lobogott.*
Az idő, ami mozdulatot mozdulattól elválaszt, a képzelt idő.
Olyan, mint a tenger sósan cuppanó ajka: hűvös és sikoltó,
s mennyi márványhideg óra ring tajtékzó vállán, míg újra nem látlak.